

College van Beroep voor het bedrijfsleven
Postbus 20021
2500 EA Den Haag

De Buitenplaats
Surmerhuizerweg 10
1744 JC Eenigenburg

26 Juni 2018

Geacht College van Beroep,

Middels deze brief willen wij , Boerderij de Buitenplaats, bezwaar aantekenen tegen de beschikkingen van 18 mei met referentienummers 494-11928, 494-11939, 494-11941, 494-11947

Wij kunnen ons met dit besluit niet verenigen en verzoeken u ons beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De Beschikkingen

Het betreft de beschikking van:

2 december 2017 op grond van de regeling fosfaatreductieplan 2017 met een geldsom van € 2328,-
6 december 2017 op grond van de regeling fosfaatreductie 2017 met een geldsom van € 2011,-
9 december 2017 op grond van de regeling fosfaatreductieplan 2017 met een geldsom van € 1800,-
16 december 2017 op grond van de regeling fosfaatreductieplan 2017 met een geldsom van € 1987,-
27 Januari 2017 op grond van de regeling fosfaatreductieplan 2017 met een geldsom van € 2424,-

Wie zijn wij

De Buitenplaats is een biologisch-dynamische boerderij .

We hebben 27 melkkoeien, 8 stuks jongvee en één stier.

We telen aardappelen en werken samen met de Lepelaar, een biologisch akkerbouw bedrijf in de buurt . Met de lepelaar ruilen we mest tegen voer, stro en we wisselen land uit.

Verder hebben we een mini camping en verlenen zorg aan mensen met een beperking.

We runnen de boerderij met twee gezinnen te weten Bram Borst & Ilse van der Eerden en Marrije Swaters & Ledjaar van Houten.

Het proces verloop

Op 5 Januari hebben wij een bezwaar aangetekend tegen dit besluit. Met als hoofdreden dat wij, Boerderij de Buitenplaats, niet bijdragen aan de fosfaatproductie .Wij zullen later in deze brief uitleggen waarom dit zo is .

Op 18 mei 2018 heeft RVO, team Juridische zaken een beslissing genomen over ons bezwaar. Deze beslissing zegt dat ons bezwaar ongegrond is.

RVO stelt dat ik als biologisch veehouder en als grondgebonden veehouder geen uitzonderingsgeval ben in de regeling .

RVO verwijst vervolgens naar de rapportage van commissie Kalden gedateerd op 30 juni 2017.

Deze commissie zegt het volgende : De commissie meent dat grondgebonden biologische melkveehouders zich in het perspectief van de Nitraatrichtlijn en de derogatiebeschikking niet onderscheiden van grondgebonden gangbare melkveebedrijven .Voor beide type bedrijven geldt weliswaar dat deze op bedrijfsniveau geen fosfaatoverschot kennen en dus niet bijdragen aan het nationale fosfaatoverschot, maar ze dragen wel bij aan de fosfaatproductie. Dat laatste is het meest relevant omdat het fosfaat plafond in de derogatiebeschikking een absoluut plafond is in de zin dat deze niet wordt gedifferentieerd naar type bedrijf waarop de mest wordt geproduceerd (bijvoorbeeld biologisch vs. gangbaar). Biologische melkveehouders worden als groep niet onevenredig getroffen door de peildatum van 2 juli 2015.

Samenvatting van de commissie

De commissie zegt dus dat de biologische melkveehouderij net als de grondgebonden veehouderij een bijdrage levert aan het vullen van het nationale fosfaatplafond.

En daar heeft de commissie gelijk in.

Wij zeggen echter dat onze boerderij niet mee doet aan de fosfaatproductie van het nationale fosfaatplafond, niet omdat we biologisch of grondgebonden zijn maar omdat wij onze koeien geen krachtvoer geven of (kunst)mest uit het buitenland invoeren.

Dit argument heeft RVO niet meegenomen in haar beslissing.

Wat is krachtvoer?

Krachtvoer is een uitgebalanceerd voedermiddel in de vorm van een smakelijk brokje.

De ingrediënten zijn onder andere soja, graan, oliën en mais .

Het brokje is zo gemaakt dat er veel energie en eiwitten in zit zodat de koeien er veel melk van kunnen geven.

Tellen alle koeien wel mee met de fosfaat productie?

RVO en de commissie Kalden zijn van mening dat wij wel bijdragen aan de fosfaatproductie omdat zij er van uitgaan dat alle koeien fosfaat produceren en zo dus ook alle koeien meetellen voor de fosfaatproductie ten behoeve van het nationale fosfaatplafond.

In werkelijkheid gaat het erom waar het fosfaat dat de koeien eten vandaan komt.

Koeien toveren geen fosfaat uit de lucht maar het fosfaat komt uit het voer wat de koeien eten.

Wanneer koeien krachtvoer eten met ingrediënten uit het buitenland zoals graan, soja, mais e.d.

dan komt er met dat voer ook fosfaat uit het buitenland naar Nederland. Als de koeien dit voer eten dan blijft het fosfaat achter in de mest en dat wordt uitgereden op de Nederlandse landbouwgronden.

Wanneer dit jaren achter elkaar gebeurt (wat het geval is) hoopt de fosfaat op in de grond en kan het ons milieu schaden.

Omdat vrijwel alle koeien in Nederland krachtvoer eten gaat RVO er gemakshalve vanuit dat er met elke koe die afgemaakt wordt er ook minder krachtvoer wordt gegeten. En dus ook minder krachtvoer (met fosfaat) naar Nederland wordt geïmporteerd en zo een fosfaatreductie wordt gerealiseerd. Dit principe geldt voor verre weg de meeste boerderijen maar niet voor ons bedrijf.

Krachtvoer aan de koeien geven is zeer lucratief .

Vrijwel alle boeren geven hun koeien krachtvoer omdat dat winstgevend is.

In het volgende voorbeeld laat ik simpel zien dat krachtvoer geven aan melkkoeien zeer lonend is.

Door 1 kg krachtvoer te geven aan een koe geeft die koe doorgaans 2 kg melk extra.

Bij een krachtvoer gift van 5 kg per koe is dat 10 liter melk meer.

Voor een gemiddeld bedrijf met 80 koeien is dat 800 liter per dag x 300 dagen is 240.000 liter melk.
240.000 kg x 35 cent* is 84.000 euro.

De krachtvoer kosten zijn 21 cent* per kg.

80 koeien x 5 kg krachtvoer x 300 dagen x 21 cent = €25.200

€84.000 euro minus €25.200 is € 58.800 euro netto winst.

Het is dus helemaal niet vreemd dat vrijwel elke boer zijn koeien krachtvoer geeft.

* prijs van een A-brok op 28 maart 2018 bron Boerderij.nl

*voorschotprijs Campina op 29 mei 2018 bron Friesland Campina.

Waarom geven wij onze koeien geen krachtvoer ?

Wij geven onze koeien geen krachtvoer omdat we principiële boeren zijn. Wij willen niet meedoen aan de fosfaat- en de nitraatvervuiling. Voer en kunstmest halen uit het buitenland is geen duurzame manier van boeren en de gevolgen daarvan worden nu al zichtbaar.

Tevens hebben we ontdekt dat onze melk veel lekkerder smaakt als we de koeien geen krachtvoer geven. Ook is gebleken dat zuivel van melk zonder krachtvoer gezonder is.

Fosfaat van eigen land

Het voer dat onze koeien eten komt 100 % van ons eigen land.

Het fosfaat wat onze koeien uitpoepen komt dus ook voor 100 % van ons eigen land.

Het fosfaat gaat van ons land in het voer (gras) dan in de koe (onze koeien eten gras) en via de mest weer terug op het land.

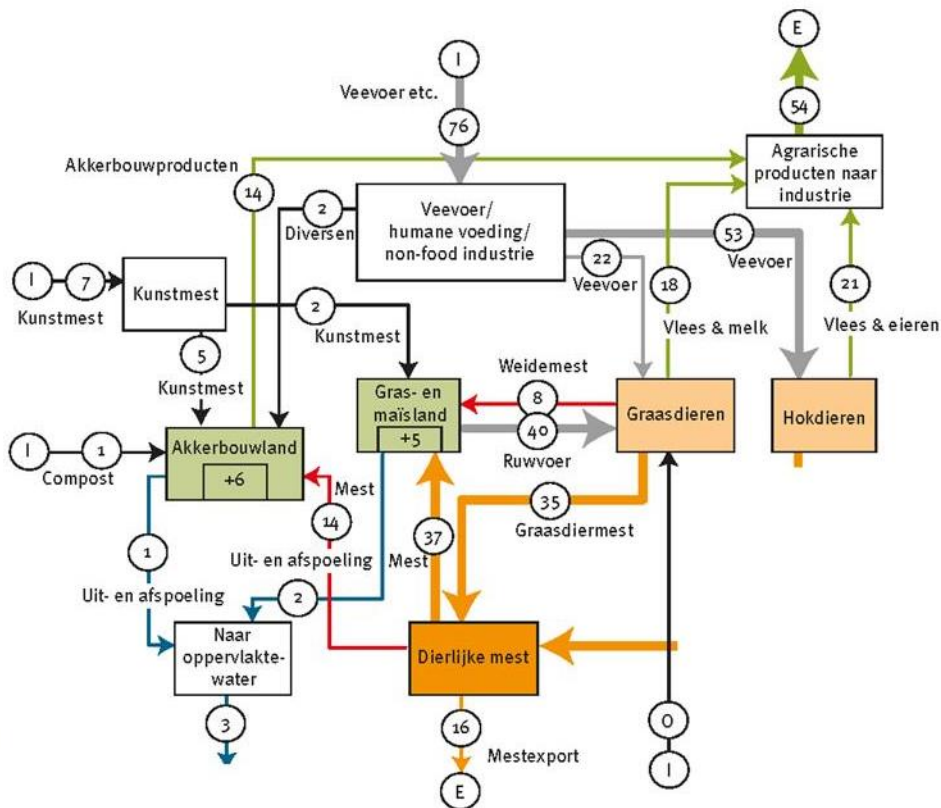
Een interne kringloop van fosfaat dus.

Onze 27 melkkoeien eten voor 100 % voer van ons eigen land.

Fosfaatstromen

In dit kader kun je stellen dat onze boerderij geen bijdrage heeft geleverd aan de nationale fosfaatproductie omdat wij als boerderij geen (kracht) voer en geen meststoffen uit het buitenland betrekken en wij dus ook geen fosfaat naar Nederland brengen. In de tabel: " Fosfor stromen in de landbouw " kunt u zien dat Veevoer, kunstmest en compost de invoer stromen van Fosfaat naar Nederland zijn. Wij, boerderij de Buitenplaats maken geen gebruik van deze drie invoer stromen. Omdat het heel gangbaar is voor veehouderij bedrijven om daar wel gebruik van te maken zijn wij, omdat we dat niet doen een uitzondering.

Voor het hele artikel zie bijlage

Waarom kan onze Boerderij geen fosfaat reduceren?.

In dit voorbeeld leg ik uit waarom er geen fosfaat gereduceerd wordt als wij vier koeien weg doen. Het fosfaatreductieplan heeft ons gedwongen acht koeien weg te doen om zo fosfaat te verminderen.

Wij hebben vier koeien weg gedaan en vier koeien gehouden (waar we dus boete voor betaald hebben).

De vier koeien die weg zijn gegaan eten geen voer van ons eigen land meer. Het voer dat de vier koeien niet op hebben gegeten, hadden we teveel en dat voer hebben we gecomposteerd en over ons land verspreid.

Het fosfaat in het voer wat we over hadden is dus niet via de mest van de vier koeien naar ons land terug gegaan maar via de composthoop.

Omdat onze koeien geen (kracht)voer uit het buitenland krijgen komt er dus ook geen fosfaat naar ons bedrijf of naar Nederland en dus is het voor onze koeien ook niet mogelijk dat ze de nationale fosfaatruimte vullen met fosfaat.

Ook maakt het dus niet uit of wij een aantal koeien weg doen. Als we koeien weg doen hebben we weliswaar minder mest, maar het fosfaat wat in die mest zou zitten zit nog in ons voer en dat voer wordt gecomposteerd en gaat als nog weer naar ons land.

Het aantal kilogrammen fosfaat wat onze boerderij naar Nederland brengt en dus meetelt voor het nationale fosfaatplafond is nul.

Het is niet mogelijk om fosfaat te reduceren als dit al nul is.

Feiten van een deskundige

In tegenstelling met RVO die meent dat onze koeien wel de fosfaatruimte van Nederland vult zegt leraar en teamleider Ruud Hendriks van de biologisch-dynamische school Warmonderhof, dat onze koeien geen fosfaatruimte vullen.

“Een veehouderijbedrijf dat geen materialen aanvoert uit het buitenland zoals voer, (kunst) mest of strooisel draagt niet bij aan het nationale fosfaatoverschot in Nederland. Het is derhalve niet te rechtvaardigen dat een dergelijk bedrijf via het fosfaatreductieplan 2017 van vee geacht wordt bij te dragen aan dit probleem. Een vermindering draagt de facto ook niet bij aan het verminderen van het probleem. De Buitenplaats is zo’n bedrijf.”

Ruimte voor evenredigheidsbeginsel

RVO schrijft in haar beslissing dat het haar niet vrij staat om af te wijken van de uitzonderingsgevallen in de regeling.

Echter in de uitspraak van het CBB staat dat wanneer het fosfaatreductieplan voor individuele boeren een individuele disproportionele last is, er ruimte is om daarvan af te wijken.

* 7 juni 2018 (CBb 18/576 en 18/816, 18/257, 18/467 en 18/586, 18/575 en 18/819, 18/677 en 18/648): Awb, Msw; vovo, vaststelling fosfaatrechten, invoering stelsel fosfaatrechten/strikte toepassing wettelijke knelgevallen/disproportionele last/fair balance, relatie met artikel 1 van het EP, versnelde behandeling bodemprocedure

4.1 De verenigbaarheid van het fosfaatrecht met artikel 1 van het EP vormt een besliscomponent van verweerders besluitvorming. Verweerder zal dit in het lopende bezwaar moeten betrekken (zie ook: uitspraak van 2 mei 2018, ECLI:NL:CBB:2018:136). Verweerder zal in dat verband moeten nagaan of de invoering van het stelsel van fosfaatrechten en strikte toepassing van de wettelijke knelgevallen in het individuele geval strijd oplevert met artikel 1 van het EP. Dat is het geval indien er sprake is van een individuele disproportionele last.

Uitzondering

Omdat wij als één van de weinige boeren in Nederland onze koeien geen krachtvoer geven en daarbij ook nog eens geen (kunst)mest uit het buitenland halen, brengen wij geen fosfaat naar Nederland.

In de regeling zijn wij dus weldegelijk een uitzondering en is het evenredigheidsbeginsel dus op ons van toepassing.

Het fosfaatreductieplan grijpt diep in op onze bedrijfsvoering terwijl het fosfaatreductieplan geheel niet voor ons van toepassing is.

Ons verzoek

Omdat wij met onze koeien niet de nationale fosfaatruimte vullen zijn wij ook niet in overtreding geweest en dus is ons ten onrechte een boete opgelegd door RVO.

Wij verzoeken u ons beroep ontvankelijk te verklaren en daarmee het bestreden besluit te vernietigen. Wij verzoeken u de verweerde te veroordelen in de proceskosten, de griffierechten en een schade vergoeding voor het ten onrechte weg doen van vier koeien .

Bijlagen

Er zijn bij dit beroepschrift zeven bijlagen toegevoegd

- 1 Skal rapport 2017 waaruit blijkt dat wij geen voer of mest importeren
- 2 Boekhoudrapport waar uit blijkt dat we geen voer aankopen
- 3 Uitspraak van Ruud Hendriks
- 4 Fosfaat stromen van UR Wageningen
- 5 Beschikkingen
- 6 Ons bezwaar op de beschikking
- 7 Beslissing op ons bezwaar

Met vriendelijke groet,

VOF de Buitenplaats
Bram Borst & Ilse van der Eerden
Marrije Swaters & Iedja van Houten
Surmerhuizerweg 10
KvK 67963595
1744 JC Eenigenburg
www.loeigoeiezuivel.nl

Namens de Buitenplaats
Bram Borst

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
-2 JULI 2020	
ZAAKNR.	
AAN:	CPB
BEHANDELD DD:	PAR

Rijksdienst voor Ondernemend
Nederland

> Retouradres Postbus 40219 8004 DE Zwolle

College van Beroep voor het bedrijfsleven
P/a Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

AN

Datum 1 juli 2020

Betreft Beroep van V.O.F. de Buitenplaats te Sint Maarten; verweerschrift met
bijlagen

Geacht College,

In het beroep van V.O.F. de Buitenplaats (verder: appellante) hebt u de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (verder: verweerder) verzocht om een verweerschrift en de op de zaak betrekking hebbende stukken. De stukken zijn reeds naar uw College verzonden bij brief van 11 oktober 2018. Hierbij voldoe ik aan uw verzoek om verweer.

Inleiding

Het beroepschrift is gericht tegen de beslissingen op bezwaar van 18 mei 2018 met kenmerken 494-11928, 494-11939, 494-11941 en 494-11947 voor respectievelijk periode 1 tot en met 4, waarbij de bezwaren tegen de besluiten van respectievelijk 2 december 2017, 6 december 2017, 9 december 2017 en 16 december 2017 op grond van de Regeling Fosfaatreductieplan 2017 (hierna: de Regeling) ongegrond zijn verklaard.

In beroep ligt de vraag voor of verweerder de bezwaren van appellante tegen de besluiten tot het opleggen van geldsommen terecht ongegrond heeft verklaard. In de besluiten heeft verweerder aan appellante geldsommen opgelegd met een totaal van € 8.126,00.

Procesverloop

Zaak 18/1226

Bij de beschikking van 2 december 2017 is aan appellante, voor periode 1, een hoge geldsom van € 2.328,00 opgelegd op basis van de Regeling.

Bij de beschikking van 6 december 2017 is aan appellante, voor periode 2, een hoge geldsom van € 2.011,00 opgelegd op basis van de Regeling.

Bij de beschikking van 9 december 2017 is aan appellante, voor periode 3, een hoge geldsom van € 1.800,00 opgelegd op basis van de Regeling.

Afdeling Juridische Zaken

Postbus 40219
8004 DE Zwolle
mijn.rvo.nl

Contactpersoon

C.R. Jellema
Jurist

T 088 042 42 42
M 06 39 88 61 94

Onze referentie

495-2651 CJ 200730727

Uw brief van

24 juli 2018

Uw referentie

AWB 18/1226 W1

Bijlagen

2

Bij de beschikking van 16 december 2017 is aan appellante, voor periode 4, een hoge geldsom van € 1.987,00 opgelegd op basis van de Regeling.

Appellante heeft op 5 januari 2018 bezwaar ingediend tegen de besluiten van 2, 6, 9 en 16 december 2017.

Op 18 mei 2018 heeft verweerder de bezwaren van appellante gericht tegen de beslissingen van 2, 6, 9 en 16 december 2017 ongegrond verklaard.

Op 26 juni 2018 heeft appellante beroep ingesteld tegen de beslissing op bezwaar van 18 mei 2018. Appellante heeft op 15 augustus 2018 aanvullende stukken ingediend.

Afdeling Juridische Zaken

Datum
1 juli 2020

Onze referentie
495-2651

Beroepsgronden

Appellante is – samengevat – van mening dat:

- a. er sprake is van een individuele disproportionele last (verder: IDL) nu haar biologisch melkveebedrijf niet bijdraagt aan de nationale fosfaatproductie doordat zij geen gebruik maakt van krachtvoer;
- b. de geldsommen onterecht zijn opgelegd en onevenredig zijn;
- c. verweerder een schadevergoeding aan appellante dient te betalen voor het – volgens appellante – ten onrechte wegdoen van vier koeien.

Reactie op de beroepsgronden

Algemene opmerkingen

Voor de feiten en omstandigheden en de overwegingen die tot de bestreden beslissingen hebben geleid, verwijst verweerder in de eerste plaats naar die beslissingen (die als bijlage 1 is opgenomen bij de brief van 11 oktober 2018).

Voor de algemene achtergronden rondom de Regeling en de specifieke onderwerpgerichte jurisprudentie, verwijst verweerder naar **bijlage A en bijlage B** bij dit verweerschrift.

In het verlengde hiervan reageert verweerder op de beroepsgronden. Daartoe worden eerst de relevante bedrijfsspecifieke omstandigheden beschreven. Tegen die achtergrond licht verweerder toe dat en waarom de hiervoor vermelde beroepsgrond niet slagen.

Relevante bedrijfsspecifieke omstandigheden

Appellante exploiteert een biologisch landbouw- en melkveebedrijf aan de Surmerhuizerweg 10 te Sint Maarten. Het bedrijf van appellante is grondgebonden. Het bedrijf is SKAL-gecertificeerd.¹ Uit het door appellante aangeleverde SKAL-rapport blijkt dat appellante geen (kunst)mest uit het buitenland heeft aangevoerd en dat appellante geen krachtvoer aanvoert.

¹ Bijlage 1 bij beroepschrift

De runderen op het bedrijf krijgen geen krachtvoer waardoor er volgens appellante sprake is van een interne kringloop.

Verder houdt het bedrijf zich bezig met nevenactiviteiten zoals een mini camping en het verlenen van zorg aan mensen met een beperking. Op 2 juli 2015 hield appellante 28 koeien, 5 kalveren en 9 pinken op haar bedrijf. Het aantal GVE op 2 juli 2015 in de oorspronkelijk beschikking is 33,92 (zonder korting).

Op 1 oktober 2016 hield appellante 28 koeien, 8 kalveren en 11 pinken op haar bedrijf. Het aantal GVE op 1 oktober 2016 is 35,67.

Weerlegging van de beroepsgronden

Ad a. t/m ad c. Geen sprake van een individuele disproportionele last / geen sprake van onevenredigheid / geen schadevergoeding

Appellante is van mening dat haar biologisch melkveebedrijf niet bijdraagt aan de nationale fosfaatproductie doordat zij geen gebruik maakt van krachtvoer. Volgens appellante is er sprake van een IDL, waardoor de geldsommen onterecht zijn opgelegd.

Verweerder is van mening dat in deze zaak geen sprake is van een IDL en zet dat hierna uiteen. Voor een geslaagd beroep op artikel 1 EP EVRM/IDL moet – gelet op in bijlage B bij dit verweerschrift besproken jurisprudentie – sprake zijn van een bijzondere individuele omstandigheid die buiten de invloedssfeer van de ondernemer zelf lag.

De bewijslast rust op de melkveehouder, die op basis van financiële gegevens en/of persoonlijke omstandigheden aannemelijk moet maken dat op hem een IDL rust als gevolg van de invoering van de Regeling. Het College overwoog in de uitspraak van 21 augustus 2018 (ECLI:NL:CBB:2018:417, r.o. 8.2) en in lijn met de uitspraak van het Gerechtshof Den Haag van 31 oktober 2017 (ECLI:NL:GHDHA:2017:3071) dat er sprake moet zijn van een redelijk evenwicht (fair balance) tussen het te dienen doel van de Regeling (algemeen belang) en de bescherming van fundamentele rechten van het individu. Van een redelijk evenwicht is geen sprake als sprake is van een IDL voor appellante. De bewijslast hiervan rust op de melkveehouder zelf, zoals uw College overwoog in de uitspraak van 25 februari 2020, (ECLI:NL:CBB:2020:114, r.o. 6.5).

Er doen zich in het geval van appellante geen bijzondere omstandigheden voor die buiten haar invloedssfeer liggen en die alleen al daarom maken dat sprake is van een IDL. De keuze voor een biologische bedrijfsvoering – en te kiezen voor geen gebruik van krachtvoer – is immers een ondernemerskeuze. Appellante ziet in haar bedrijfsvoering wel zo'n bijzonderheid. Echter, daarover heeft het Gerechtshof te Den Haag in de uitspraken van 31 oktober 2017 (Zie ECLI:NL:GHDHA:2017:3067 t/m 3072) al het volgende geoordeeld:

"Het Haagse gerechtshof heeft de vonnissen van de voorzieningenrechter vernietigd. Het hof is van oordeel dat voor melkveehouders te voorzien is geweest dat er na het afschaffen van de melkquota nadere maatregelen zouden moeten

Afdeling Juridische Zaken

Datum
1 juli 2020

Onze referentie
495-2651

worden genomen om te voorkomen dat het nationale mestplafond zou worden overschreden. Naar het oordeel van het hof is dat ook in voldoende mate af te leiden uit uitlatingen die door de staatssecretaris in het parlement zijn gedaan. De melkveehouders mochten er daarom niet op vertrouwen dat hun bedrijven ongeremd zouden kunnen groeien.

Afdeling Juridische Zaken

Datum
1 juli 2020

Onze referentie
495-2651

Het hof is verder van oordeel dat niet in algemene zin kan worden gezegd dat de Regeling tot onevenredige gevolgen leidt. Voor een antwoord op de vraag of de Regeling in individuele gevallen tot onevenredige gevolgen leidt, is beoordeling nodig van alle omstandigheden van het individuele geval. Het enkele feit dat er onomkeerbare investeringen zijn gedaan, is dus niet voldoende om te concluderen dat er van een onevenredige benadeling door de Regeling sprake is. Er zijn door de individuele melkveehouders onvoldoende gegevens in het geding gebracht waaruit moet worden afgeleid dat zij ieder voor zich onevenredig door de Regeling worden benadeeld.

Het Haagse hof heeft geen uitzondering gemaakt voor biologische boeren, daar zij ook aan de nationale mestproductie bijdragen. De vraag of biologische melkveehouders toch een aparte positie verdienen, is een politieke vraag die niet door de rechter kan worden beantwoord."

Deze uitspraken van het Gerechtshof zijn bevestigd door de Hoge Raad bij arresten van 26 oktober, 9 november en 21 december 2018 (ECLI:HR:2018:1427, ECLI:HR:2018:1266, ECLI:HR:2018:2374 en ECLI:HR:2018:2375).

De politiek heeft de politieke vraag, die door het Gerechtshof is opgeworpen, of melkveehouders toch een aparte positie verdienen ontkennend beantwoord voor het fosfaatrechtstelsel. De Minister heeft op Kamervragen daarover het volgende geantwoord (Kamerstuk II, 33037 nr. 359):

"Binnen het fosfaatrechtstelsel is geen uitzondering voor de biologische sector gemaakt. Dit vanwege het feit dat ook de fosfaatproductie vanuit de biologische sector meetelt onder het fosfaatplafond. Wel is bij de toekenning de opgelegde korting van 8,3% niet toegekend aan grondgebonden bedrijven en worden rechten die, nadat het aantal rechten in de markt is teruggebracht tot onder het plafond, in de fosfaatbank terecht komen via ontheffingen aan (jonge) grondgebonden boeren toegekend."

Niet valt in te zien dat voor de Regeling voor deze groep landbouwers anders zou zijn geoordeeld. Deze zienswijze van verweerder is door uw College in meerdere uitspraken bevestigd. Specifiek verwijst verweerder naar de uitspraken van uw College van 10 september 2019 en 7 januari 2020.² Verder verwijst verweerder naar uw meer recente uitspraak van 9 juni 2020 waarin uw College het volgende heeft overwogen³:

² Zie ECLI:NL:CBB:2020:12, r.o. 6.3.

³ ECLI:NL:CBB:2020:392, r.o. 7.7.

"Het College volgt verweerder in zijn standpunt dat de keuze voor een biologische bedrijfsvoering een ondernemerskeuze is en dat appellante zich niet onderscheidt van andere biologische melkveehouders. Daarbij worden grondgebonden (biologische) melkveehouders tegemoet gekomen doordat zij zijn vrijgesteld van de generieke korting van 4%. Biologische melkveehouders komt zodoende geen uitzonderingspositie toe."

Afdeling Juridische Zaken

Datum
1 juli 2020

Onze referentie
495-2651

Dat appellante van mening is dat zij anders is dan andere biologische melkveehouderijen door geen gebruik te maken van krachtvoer, doet aan het voorgaande ook niet af. De keuze voor het niet gebruiken van krachtvoer is immers ook een ondernemerskeuze. Daarbij komt dat het type voer niet bepalend is in de beoordeling of Nederland onder het nationale fosfaatplafond voor melkvee, zoals dat geldt sinds 2006⁴, is gebleven. De mestproductie van de gehele veestapel in Nederland wordt berekend op basis van het aantal dieren in de landbouwtelling (per 1 april) en de uitscheidingsfactoren per dier voor stikstof, fosfaat en kalium. Het gaat om de uitscheidingsfactoren van de dieren en niet om welk type voer (ruwvoer of krachtvoer) de runderen gevoederd krijgen. De definitieve uitscheidingsfactoren worden jaarlijks vastgesteld door de Werkgroep Uniformering Mest- en mineralencijfers (WUM) volgens een vaste rekenmethodiek. In de afspraken met de Europese Commissie waarin de voorwaarden voor de Nederlandse sector zijn vastgelegd sinds 2006, is naast een fosfaat- ook sprake van een stikstofplafond. Dat is ook gebaseerd op de totale productie door de Nederlandse veestapel in 2002. Deze productie komt tot stand doordat koeien ruw- en/of krachtvoer eten. Dat geen sprake is van verstrekking van krachtvoer maakt daarmee niet dat de dieren van appellante niet bijdragen aan de fosfaatproductie/het fosfaatplafond. Het CBS rapporteert jaarlijks over de nationale fosfaatproductie in relatie tot het (melkvee)fosfaatplafond. De door appellante aangevoerde stelling dat haar wijze van voeren zou moeten leiden tot een ontheffing voor de Regeling is gezien het voorgaande niet juist, er is geen sprake van individuele afwijkendheid. Het bedrijf van appellante valt dan ook net als andere melkveebedrijven onder de werking van de Regeling.

Gelet op de opgelegde geldsommen op grond van de Regeling overweegt verweerder het volgende. Het onderliggende doel van de Regeling is om met de (financiële) prikkel die er van uit gaat te sturen op de gewenste ontwikkelrichting. Met de Regeling is aan de melkveehouder de vrijheid gelaten om een eigen afweging te maken tussen enerzijds de verplichting op grond van de Regeling tot het betalen van een geldsom, met onderscheid tussen een hoge geldsom en een lagere (solidariteits)geldsom, indien de melkveehouder meer vrouwelijke runderen heeft dan toegestaan, en anderzijds het ontvangen van een bonusgeldsom door per periode voldoende te reduceren. Dit houdt voor melkveehouders doorgaans een bewuste bedrijfskeuze in. Appellante heeft door onvoldoende te reduceren vijf hoge geldsommen opgelegd gekregen. De Regeling is in tijd beperkt (een duur van maart tot en met december 2017), de verantwoordelijkheid voor de mate waarin de reductiedoelstelling wordt behaald, ligt bij de melkveehouder en binnen haar invloedssfeer.

⁴ Zie ECLI:NL:CBB:2019:1

Gelet op het bovenstaande is er geen sprake van onevenredigheid want de opgelegde geldsommen worden juist beoogd binnen de doelstelling en werking van de Regeling.

Afdeling Juridische Zaken

Datum
1 juli 2020

Onze referentie
495-2651

Ook merkt verweerder op dat gelet op de hoogte van de geldsommen (totaal € 8.126,00) op grond van de Regeling er geen sprake kan zijn van IDL. Uw College heeft geoordeeld dat de geldsommen die zijn opgelegd op grond van de Regeling niet in strijd zijn met het in artikel 1 EP gewaarborgde recht op het ongestoord genot van eigendom. Gelet op de hoogte van de heffing en het feit dat appellante geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd, kan geen sprake zijn van een IDL. Verweerder verwijst naar de uitspraak van uw College van 13 november 2018 (ECLI:NL: CBB:2018:599, r.o. 4.2).

Gezien al het voorgaande is verweerder van mening dat geen sprake is van een IDL, waardoor er geen sprake is van schending van het recht. Daarmee is er geen aanleiding voor compensatie al dan niet in de vorm van een ontheffing (zie ECLI:NL:CBB:2019:436). Van onevenredigheid is daarmee ook niet gebleken.

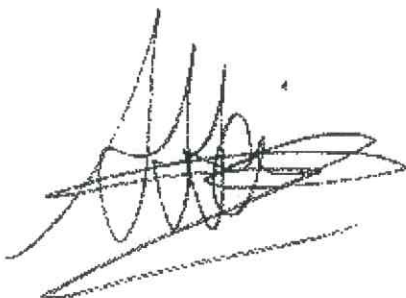
Ten aanzien van het schadeverzoek van appellante merkt verweerder het volgende op. De bestreden besluiten die zijn genomen op grond van de Regeling zijn naar de mening van verweerder niet onrechtmatig, waardoor er geen grondslag is voor het vergoeden van vermeende schade.

Op grond van het voorgaande slagen de beroepsgronden naar de mening van verweerder niet.

Conclusie

Op grond van de hiervoor genoemde redenen is verweerder van oordeel dat de bestreden beslissingen op goede gronden zijn genomen. Uw College wordt daarom verzocht het beroep van appellante ongegrond te verklaren.

De gemachtigde,

mr. A.H. Spriensma-Heringa

Goede middag allemaal.

Om te beginnen wil graag nog een beschikken toevoegen waar wij bezwaar tegen maken , namelijk fosfaat reductieplan 2017 peridode 1 , met een geld som van € 2328,- .

Deze beschikking is tijdens het samen stellen van ons bezwaar schrift per vergissing niet meegenomen.

Verder willen wij graag in de tijd die ons gegund is om te spreken een aantal zaken weerleggen die het Ministerie in haar verweer heeft aangedragen.

Het Ministerie van Landbouw verwijst naar een uitspraak van het Haagse gerechtshof; namelijk dat veehouders konden weten dat er na het afschaffen van het melkquotum nadere maatregelen zouden komen.

Wij , Boerderij de Buitenplaats, zagen inderdaad dat er nadere maatregelen zouden moeten komen om onder het fosfaatplafond te blijven.

En om onder het plafond te blijven hebben wij als bedrijf dus zelf onze verantwoording genomen en maatregelen getroffen.

We hebben de meest effectieve methode gekozen , namelijk fosfaat verminderen via het voer. Wij geven onze koeien geen voer uit het buitenland en dus voeren we geen fosfaat naar Nederland. Als alle boeren dit zouden doen dan hebben we helemaal geen fosfaatplafond nodig.

Het Ministerie heeft, nadat wij onze maatregelen al hadden genomen, zelf ook actie genomen. Maar zij heeft een andere methode gebruikt om weer onder het plafond te komen dan dat wij hebben gedaan.

De verweerder geeft in haar verweer aan hoe het Ministerie daar toe gekomen is.

Wij hadden niet van te voren kunnen weten welke methode het Ministerie van Landbouw zou gaan gebruiken om onder het plafond te blijven. Om dit kracht bij te zetten wil ik verwijzen naar de nieuwste ontwikkelingen van het Ministerie van Landbouw om de stikstof uitstoot terug te dringen. Ondanks dat er, zoals de verweerder zegt, er al sinds 2006 een fosfaat en stikstof norm per koe is en het gaat om de uitscheidingsfactoren per koe wil het Ministerie nu de stikstof verminderen door middel van voer en niet via aantal koeien zoals bij de fosfaatreductie wet 2017.

Redelijker wijs hadden wij dus niet kunnen bedenken dat de regeling om fosfaat terug te dringen zou gelden voor ons bedrijf omdat wij al de meest effectieve actie om fosfaat te reduceren genomen hadden.

Het was in onze optiek logisch om te denken dat het Ministerie van Landbouw een uitzonderingsregel voor ons zou hebben.

Verder zegt de Verweerder dat het type voer niet bepalend is in de beoordeling of Nederland onder het Nationale Fosfaat plafond is gebleven.

In praktijk is het type voer voor 100 % bepalend of Nederland op of onder het fosfaatplafond zit.

Ik wil graag een klein voorbeeldje geven om het verschil aan te duiden om fosfaat te minderen via het voer of via aantal koeien.

Voorbeeldje

Wanneer boeren gedwongen zijn om 4 % van hun vee stapel in te krimpen om fosfaat te reduceren dan gaan er van de 100 koeien 4 koeien weg.

Het Ministerie rekent 4 koeien x 36 kg. per koe is 144 kg. minder fosfaat.

Maar de praktijk is anders . Om de totale melk productie op peil te houden geven de boeren de andere 96 melkkoeien meer krachtvoer.

Hierdoor blijft de invoer van fosfaat gelijk. Ook als het aantal koeien vermindert.

Wanneer je de 100 koeien nul kg. voer geeft dan daalt de invoer van het aantal kg. fosfaat voor dit bedrijf naar nul.

In theorie zijn er meerdere mogelijkheden om onder het plafond te komen. Dat is net wat je afspreekt met elkaar. Er was nog niets bekend of afgesproken voor het fosfaatreductieplan.

Wij konden dus niet weten hoe wij fosfaat moesten reduceren.

Dat het Ministerie een andere methode heeft gebruikt dan wij ligt geheel buiten onze invloedssfeer.

De Verweerder geeft aan dat de keuze van ons om geen krachtvoer te gebruiken een ondernemerskeuze is geweest. En dat we daarom mee moesten doen met het fosfaatreductie plan. Maar de keuze van ons om geen krachtvoer te voeren is voor het algemene belang en treft het zelfde doel.

Wij hebben fosfaat gereduceerd voor het algemene belang.

Als laatste wil ik u vragen dat wanneer u oordeelt dat wij gelijk hebben, maar er geen ruimte is in de regels van de wet om ons gelijk uit te spreken, om dan onze boetes voorwaardelijk te maken.

Dank u wel

Vriendelijke groeten Bram, Ilse, Marrije.

